

ΔΑΝΑΗ ΔΡΑΓΩΝΕΑ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΠΟΥ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ
ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

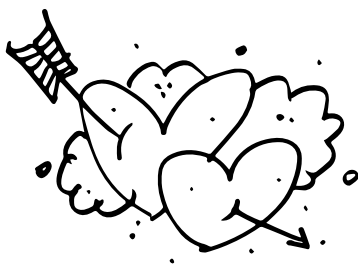
διόπτρα

Στον Γιώργο,
που έχει πάντα δίκιο,
ακόμη και όταν έχει ξεκάθαρα άδικο.

Στη Ναταλία,
που μαθαίνει να κολυμπά και να μην τα παρατά.

Στους δασκάλους μου:
τη Μαρία,
που μου μαθαίνει να βλέπω
την καλοσύνη στους ανθρώπους,
και τον John,
που πάντα μου έλεγε
τα πιο αστεία πράγματα με το πιο σοβαρό ύφος.

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΣΧΕΔΙΟ

Εχουν περάσει περίπου έξι μήνες από τότε που ο μπαμπάς με ανάγκασε να μετακομίσουμε στην Κέρκυρα. Δεν ξέρω αν έφταιγε η ασταμάτητη βροχή, το παμπάλαιο «καινούριο» σπίτι μας ή το γεγονός ότι ένιωθα πως κανείς δεν με καταλάβαινε, αλλά έξι μήνες νωρίτερα το μόνο που ήθελα ήταν να επιστρέψουμε στο Λονδίνο όσο πιο γρήγορα γινόταν.

Όλα άρχισαν να αλλάζουν απ' όταν ανακάλυψα στη σοφίτα μας το μυστικό ημερολόγιο της Αριάνα, ενός δεκαοχτάχρονου κοριτσιού που έζησε στην Κέρκυρα πριν από εκατό χρόνια. Μέσα από αυτές τις σελίδες έμαθα πράγματα που δεν μου είχαν περάσει ποτέ από το μυαλό. Οι γυναίκες τότε δεν μπορούσαν να σπουδάσουν, δεν μπορούσαν να εργαστούν, δεν μπορούσαν καν

να έχουν δικά τους χρήματα. Είχαν μόνο μία επιλογή: να παντρευτούν – μα το φαντάζεστε; Η Αριάνα βρισκόταν σε απελπισία, γιατί το δικό της όνειρο ήταν να σπουδάσει ενώ οι γονείς της της είχαν ήδη βρει σύζυγο. Άσε που είχε ερωτευτεί κάποιον άλλο – τον μυστηριώδη Ν. Όσο κι αν προσπαθώ, ακόμα μου είναι δύσκολο να φανταστώ πώς μπορεί να ένιωθε με όλα αυτά – εδώ εγώ, που τα προβλήματά μου είναι πολύ μικρότερα από τα δικά της, συχνά νιώθω ότι θα σκάσω από τον θυμό και τα νεύρα μου. Τελικά η Αριάνα αποδείχτηκε πολύ θαρραλέα. Είπε ένα μεγαλόπρεπο όχι στους γονείς της, άλλο ένα στον υποψήφιο γαμπρό και, αντί να παντρευτεί, έδωσε εξετάσεις στο πανεπιστήμιο και έγινε η πρώτη γυναίκα που φοίτησε στη Νομική Σχολή της Αθήνας. Κάπως έτσι λοιπόν γίναμε φίλες, κι ας μας χώριζε ένας ολόκληρος αιώνας. Και τώρα ο μπαμπάς γράφει ολόκληρο βιβλίο για αυτήν!

Στη συνέχεια γνώρισα τον Έντι, όταν τον υποχρέωσαν να με βοηθήσει με τα ελληνικά μου. Τελικά οι δυο μας, ύστερα από σκληρή προσπάθεια και αρκετούς καβγάδες – ο Έντι πιστεύει ότι έχει δίκιο ακόμη και όταν ξεκάθαρα έχει άδικο –, όχι μόνο αποκρυπτογραφήσαμε το ημερολόγιο της Αριάνα, αλλά γίναμε και αχώριστοι.

Μέσα σε λίγους μήνες ήρθαν τα πάνω κάτω. Η γιαγιά του Έντι και οι φίλες της, με τα φουσκωτά μαλλιά και τις αμέτρητες ιστορίες, αποδείχτηκαν πολύτιμοι σύμμαχοι

μας. Επιπλέον, κάναμε φίλους –πράγμα δύσκολο και για τους δυο μας–, τη Δάφνη και τον αδελφό της, τον Γιώργο, που είναι αρκετά διαφορετικοί από εμάς (αυτό τελικά είναι καλό!) αλλά αισθάνομαι σαν να γνωριζόμαστε από πάντα.

Φυσικά, υπάρχει και η Θοδώρα, η οποία φροντίζει το σπίτι, τον μπαμπά και εμένα. Η Θοδώρα έχει άποψη για τα πάντα και, παρόλο που δεν ξέρει λέξη αγγλικά, καταφέρνει να συνεννοείται μια χαρά με τον μπαμπά, πράγμα αξιοθαύμαστο, καθώς ακόμη και εγώ, που μιλάω την ίδια γλώσσα μαζί του, το βρίσκω εξαιρετικά δύσκολο.

Έτσι, αν θέλω να είμαι ειλικρινής, το καλοκαίρι που πέρασε ήταν το καλύτερο της ζωής μου.

Αυτό όμως δεν κράτησε για πολύ, γιατί ο μπαμπάς, χωρίς καμία προειδοποίηση, αποφάσισε να μου κάνει τη χάρη να επιστρέψουμε στο Λονδίνο.

Δεν είχα ακούσει χειρότερα νέα. Μα δεν μπορώ να καταλάβω πώς του ήρθε η ιδέα να μετακομίσουμε ξανά. ΟΚ, ίσως είχα πει μερικά άσχημα πράγματα για την Κέρκυρα... So shoot me! Τι δηλαδή, δεν έχει κανείς το δικαίωμα να αλλάξει γνώμη; Ε, λοιπόν, εγώ άλλαξα. Και τώρα θέλω να μείνω εδώ.

Το θέμα όμως είναι ότι, όταν κάποιος αλλάζει γνώμη για κάτι, είναι πολύ πιθανό να χρειαστεί, πέρα από τα δικά του σχέδια, να αλλάξει και τα σχέδια των άλλων. Και πώς να έλεγα κάτι τέτοιο στον μπαμπά, ο οποίος είχε

ήδη συμφωνήσει για την καινούρια δουλειά του; Άσε που μετά τα περσινά αμφιβάλλω αν θα έχει τη διάθεση να αλλάξει οποιοδήποτε μελλοντικό του πλάνο επειδή άλλαξε η δική μου γνώμη.

Ευτυχώς που ο Έντι και εγώ έχουμε καταστρώσει ένα πολύ έξυπνο σχέδιο και είμαστε έτοιμοι να το βάλουμε σε εφαρμογή.

Το σημαντικό τώρα είναι να κάνουμε τον μπαμπά να πιστέψει ότι η απόφαση να παραμείνουμε στην Κέρκυρα είναι εντελώς δική του ιδέα. Το μόνο, λοιπόν, που χρειάζεται να γίνει είναι να ερωτευτεί τη μητέρα του Έντι.

ΣΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ

Πόσο καλά μπορεί να πάει μια πρώτη μέρα οπουδήποτε; Συνήθως όχι και τόσο. Κι όμως, η πρώτη μέρα στο γυμνάσιο στέφθηκε από απόλυτη επιτυχία: ο Έντι κι εγώ καταφέραμε να περάσουμε απαρατήρητοι.

Ευτυχώς, δεν δυσκολευτήκαμε να πείσουμε τους γονείς να μας στείλουν στο σχολείο της Δάφνης και του Γιώργου, αποφεύγοντας μια για πάντα τους παλιούς μας συμμαθητές.

Ο διευθυντής μάς καλωσόρισε λέγοντάς μας ένα σωρό όχι και τόσο σημαντικά πράγματα με πολύ σοβαρό ύφος, καταλήγοντας ότι μας θεωρούσε εξαιρετικά τυχερούς που βρεθήκαμε στο 2ο Γυμνάσιο. Σε αυτό ήμουν έτοιμη να συμφωνήσω.

Όταν επιτέλους μας χώρισαν σε τμήματα, η Δάφνη έσκυψε προς το μέρος μου και μου ψιθύρισε:

«Τυχεροί! Πήρατε το κοτέτσι».

Πρώτον, είναι πολύ καλό να σου μιλάει κάποιος από μεγαλύτερη τάξη, πόσο μάλλον να είστε φίλοι. Δεύτερον, σύντομα θα καταλαβαίναμε ότι το κοτέτσι έχει μια σειρά από σημαντικά προτερήματα.

Είναι μια αίθουσα που προστέθηκε στο κτίριο του σχολείου πολλά χρόνια μετά την κατασκευή του και βρίσκεται στο βάθος της αυλής, χωριστά από τις άλλες. Δεν χρειάζεται μεγάλη φαντασία για να καταλάβει κανείς γιατί τα παιδιά της έχουν δώσει αυτό το όνομα. Πολύ απλά, αν την κοιτάξεις από μακριά, θυμίζει ετοιμόρροπο κοτέτσι που στέκεται μόνο του στη μέση του πουθενά. Ο καθηγητής πρέπει να διασχίσει όλη την αυλή μέχρι να φτάσει εκεί. Αυτό σημαίνει ότι το μάθημα δεν ξεκινά ποτέ στην ώρα του, μου εξήγησε η Δάφνη.

Όταν το τμήμα μου μπήκε στο κοτέτσι, είχα ήδη πολύ καλή διάθεση. Με τρόμο όμως είδα τον Έντι να κατευθύνεται γρήγορα προς το πρώτο θρανίο, λες και δεν είχε καταλάβει τίποτα τόσο καιρό. Έτσι κι εγώ, ακόμη πιο γρήγορα, θρονιάστηκα στο δεύτερο και του έκανα νόημα να έρθει δίπλα μου.

«Δυσκολεύομαι να συγκεντρωθώ όταν βρίσκομαι πιο μακριά», μου γκρίνιαξε.

«Προσπάθησε!» του είπα αυστηρά – δεν υπήρχε περιθώριο να τον αφήσω να μας πάρει στον λαιμό του.

Εκείνος μούγκρισε κάτι, αλλά τελικά κάθισε δίπλα μου.

Στην αίθουσα γινόταν χαμός, όλοι έψαχναν πού να καθίσουν και με ποιον. Άλλαζαν θρανία, κουνούσαν καρέκλες, μιλούσαν δυνατά. Ήταν πολύ ωραία.

«Γεια. Είμαι η Τάνια», μας συστήθηκε το ένα από τα δύο κορίτσια που κάθισαν μπροστά μας.

«Ίζι και Έντι», συστηθήκαμε κι εμείς.

Σύντομα μάθαμε ότι η Τάνια και η διπλανή της, η Ευγενία, πάντα κάθονταν στο πρώτο θρανίο και ότι η Ευγενία θα διεκδικούσε το απουσιολόγιο. Ένωσα τον Έντι να δυσανασχετεί, αλλά προσωπικά αισθάνθηκα σαν να είχε φύγει από πάνω μας ένα μεγάλο βάρος.

«Μην πεις τίποτα, σε παρακαλώ», του ψιθύρισα.

«Μα...»

«Εμπιστεύσου με!»

«Να ξέρεις, η μητέρα μου δεν θα χαρεί καθόλου με αυτή την εξέλιξη», επέμεινε εκείνος.

«Στις καινούριες αρχές!» έκανα και τσούγκρισα το στιλό μου με το δικό του.

Μερικές ώρες αργότερα βρεθήκαμε ξανά με τη Δάφνη και τον Γιώργο, έξω από το σχολείο.

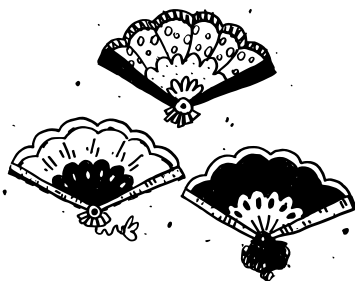
«Πεινάει κανείς;» ρώτησε ο Έντι.

«Εννοείται» έκανε ο Γιώργος, και εγώ με τη Δάφνη συμφωνήσαμε πως δεν ήταν κακή ιδέα να τσιμπήσουμε κάτι πριν από το μεσημεριανό φαγητό.

«Έχουμε καθόλου χρήματα;» είπε ο Έντι, αλλά σε αυτή την ερώτηση δεν απάντησε κανένας.

Εγώ ό,τι χρήματα είχα μαζί μου τα είχα ξοδέψει ήδη από το πρώτο διάλειμμα. Ούτε οι υπόλοιποι όμως είχαν κάνει οικονομία. Χωρίς να το συζητήσουμε περισσότερο, πήραμε τον δρόμο για το καφενείο του Ζήσιμου, ελπίζοντας ότι οι γιαγιάδες θα μας κερνούσαν κάτι.

ΕΝΑ ΚΟΝΤΙΝΟ ΜΕΛΛΟΝ

Φάνοντας στο καφενείο του Ζήσιμου, χαιρετήσαμε τον κύριο Περικλή, τον ιδιοκτήτη, που πάντοτε κάθεται πίσω από τη μαύρη ταμειακή μηχανή και ελέγχει διακριτικά τον χώρο.

Καθισμένες, όπως πάντα, στα μόνιμα κρατημένα τραπέζια τους, η γιαγιά του Έντι, η κυρία Ολυμπία και η κυρία Ουρανία έμοιαζαν απόλυτα απορροφημένες από την κουβέντα που είχαν μεταξύ τους. Εκείνη τη στιγμή, μάλιστα, η κυρία Ολυμπία έτεινε απειλητικά μια κλειστή βεντάλια προς το μέρος της κυρίας Ουρανίας.

«Πάλι θα τσακώνονται!» γέλασε ο Έντι.

Μπορεί οι γιαγιάδες να είναι οι καλύτερες φίλες, αλλά δυσκολεύονται να συμφωνήσουν για οτιδήποτε. Ειδικά η κυρία Ολυμπία και η κυρία Ουρανία. Η γιαγιά του Έντι

συνήθως προσπαθεί να διατηρήσει την ψυχραιμία της, εκτός κι αν οι άλλες δυο το παρακάνουν, οπότε αναγκάζεται να τις επαναφέρει στην τάξη.

Μόλις μας είδαν, έκαναν προσωρινή ανακωχή –έχουν και οι τρεις πολύ καλούς τρόπους–, μας καλωσόρισαν και, όπως ελπίζαμε, μας πρότειναν να μας κεράσουν.

«Καθίστε να σας δούμε λίγο. Να φάτε και κάτι», είπε η γιαγιά του Έντι. «Σταμάτη, μια ποικιλία, σε παρακαλώ», ζήτησε από τον σερβιτόρο. «Ουρανία, πήγαινε κοντά στην Ολυμπία, να καθίσουν και τα παιδιά».

Η γιαγιά σήμερα είχε προτιμήσει ένα ταγέρ στο χρώμα της μέντας. Τα μαλλιά της είχαν το γνωστό φουσκωτό χτένισμα, τα χέρια της ήταν γεμάτα βραχιόλια, κι όπως έσκυψα να τη φιλήσω, είδα ότι στον λαιμό της φορούσε μια λεπτή αλυσίδα που κατέληγε σε ένα χρυσό σκυλάκι με φουντωτό κεφάλι. Στιγμιαία σκέφτηκα ότι το σκυλάκι τής έμοιαζε πολύ. Το ίδιο μάλλον πέρασε και από το μυαλό της Δάφνης, γιατί μου έδωσε μια μικρή κλοτσιά και άρχισε να χαζογελάει.

«Ο Κίμπα», μας έδειξε η γιαγιά το σκυλάκι που κρεμόταν από την αλυσίδα της.

«Ποιος;» είπα εγώ.

«Οχ», έκανε ο Έντι, αλλά η γιαγιά συνέχισε απτόητη:

«Ο Κίμπα είναι ο αγαπημένος μου σκύλος, ράτσας κανίς».

«Από τα μεγάλα όμως», διευκρίνισε ο Έντι.

Ο Κίμπα, σύμφωνα με τη γιαγιά, είναι το πιο καλό-καρδο σκυλί του κόσμου. Το καλοκαίρι πήγε διακοπές σε ένα κτήμα για σκύλους και, όσο έλειπε, η γιαγιά έφτιαξε αυτό το μενταγιόν για να τον έχει παντού μαζί της.

«Σας μοιάζει πάντως», πετάχτηκε ο Γιώργος.

Δαγκώθηκα δυνατά για να μη γελάσω, αλλά η γιαγιά δεν φάνηκε να ενοχλείται. Αντίθετα.

«Βρίσκεις;» κοίταξε τον Γιώργο κολακευμένη.

Ο Έντι και εγώ απλώς συμφωνήσαμε γνέφοντας με το κεφάλι, και πάνω στην ώρα ο κύριος Σταμάτης, ο σερβιτόρος, μας έφερε τη διάσημη ποικιλία του Ζήσιμου, ένα χρυσαφένιο βουναλάκι από τηγανητές πατάτες γύρω από τις οποίες υπάρχουν ό,τι μεζέδες μπορεί κανείς να φανταστεί.

Μόλις αρχίσαμε να τσιμπολογάμε, οι γιαγιάδες ξανάπιασαν την κουβέντα που είχαν διακόψει με τον ερχομό μας. Σήμερα το θέμα συζήτησης ήταν το μέλλον. Η γιαγιά του Έντι έλεγε ότι το μόνο μέλλον που εμπιστεύεται είναι το αύριο. Η κυρία Ολυμπία προτιμούσε το παρελθόν, και η κυρία Ουρανία έλεγε πως ελπίζει στο μέλλον να μη χαλάσει ο Ζήσιμος τις πατάτες του, οι οποίες προς το παρόν είναι τέλειες, κομμένες στο χέρι, όπως πρέπει.

Αυτό είναι αλήθεια. Όποτε περνάς έξω από την ανοιχτή κουζίνα του μαγαζιού, βλέπεις βουνά από φρεσκοκομμένες πατάτες. Και εμάς, που μας συμπαθεί ο κύριος Περικλής, μας αφήνουν να μπαινοβγαίνουμε στην κουζίνα,

να κλέβουμε πατάτες και να ζητάμε όσα ποτήρια νερό θέλουμε.

«Μη λες κουταμάρες, Ουρανία μου», την αποπήρε η γιαγιά του Έντι. «Ποιος θα τολμούσε να το αλλάξει αυτό; Δεν είναι χαζοί οι άνθρωποι».

Στο διπλανό τραπέζι, καταλήξαμε και εμείς να έχουμε την ίδια συζήτηση.

«Εγώ στο μέλλον θέλω να ταξιδέψω σε όλο τον κόσμο», δήλωσε ο Γιώργος. «Λέτε να έχουμε ιπτάμενα αυτοκίνητα τότε;»

«Ό,τι αυτοκίνητα και να έχουμε, θα είμαι φοβερή οδηγός», είπα και για μια στιγμή με φαντάστηκα να πετάω πάνω από τα σπίτια της Παλιάς Πόλης.

«Πιστεύετε ότι θα είμαστε ακόμα φίλοι;» ρώτησε ο Έντι.

«Γιατί να μην είμαστε;» πετάχτηκε ο Γιώργος.

«Εκτός αν έχεις γίνει ακόμη πιο παράξενος και δεν σε αντέχει κανείς μέχρι τότε!» γέλασε η Δάφνη.

Ο Έντι τής πέταξε μια ολόφρεσκη πατάτα, την οποία εκείνη απέφυγε με ευκολία. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να προσγειωθεί η πατάτα στον καφέ της κυρίας Ολυμπίας, που άρχισε να κάνει «Τς, τς, τς», αλλά η γιαγιά φώναξε γρήγορα τον κύριο Σταμάτη, ο οποίος με εξαιρετική ταχύτητα αντικατέστησε τον καφέ με έναν καινούριο. Τότε η κυρία Ολυμπία σταμάτησε να κάνει «Τς, τς, τς» και είπε στη γιαγιά πως δεν ήταν ανάγκη, το είπε όμως με

τέτοιο τρόπο που σε άφηνε να καταλάβεις ότι ήταν και παραήταν.

«Κι αν δεν είμαστε όλοι στην ίδια χώρα;» συνέχισα τη συζήτηση που είχαμε ανοίξει.

«Θα είμαστε», είπε με σιγουριά ο Έντι.

«Έχει προχωρήσει καθόλου το σχέδιο;» άλλαξε κουβέντα η Δάφνη.

Είχαμε συμφωνήσει να ξεκινήσουμε τις προσπάθειες με το τέλος του καλοκαιριού, αλλά οι μέρες περνούσαν και το καλοκαίρι δεν έλεγε να τελειώσει. Είχε φτάσει Σεπτέμβριος, και εμείς συνεχίζαμε τα μπάνια, τις βόλτες και τα παγωτά χωρίς να ασχολούμαστε με το σχέδιό μας. Όμως, αν ήθελα να είμαι εδώ και το επόμενο καλοκαίρι, έπρεπε σύντομα να αναλάβουμε δράση.

«Χρειαζόμαστε περισσότερες ιδέες», απάντησα. «Τι λέτε για ένα μικρό slumber party στο σπίτι μου;»

«Ένα τι;» απόρησε ο Γιώργος.

«Πάρτι με πιτζάμες. Δεν νομίζω να έχει πρόβλημα ο μπαμπάς. Αυτή την Παρασκευή;»

«Τέλεια!» συμφώνησε η Δάφνη. «Και μπορούμε να σκεφτούμε όλοι μαζί».

«Και να δούμε ταινίες», πρόσθεσε ο Γιώργος.

«Ταινίες όπου ερωτεύονται! Awesome!» ενθουσιάστηκα εγώ.

«Σωστά... σωστά...» μονολόγησε με δυσκολία ο Έντι, που πάντα θέλει να έχει αυτός τις καλές ιδέες. «Ωραία.

Η Ίζι και εγώ αναλαμβάνουμε τις ταινίες από το βιντεοκλάμπ, εσείς θα φέρετε τα υπόλοιπα – κεριά, τετράδια, στιλό, μολύβια, γόμες...»

«Και ποπκόρν!» πετάχτηκε η Δάφνη.

«Και ακριβώς στις επτά βρισκόμαστε στις Ίζι».

«Κεριά αποκλείεται να μας αφήσουν να ανάψουμε», είπα λίγο ενοχλημένη.

«Φακούς, τότε», έκανε ο Έντι.

«Έναν Ράμπο τουλάχιστον;» είπε ο Γιώργος.

Ο Έντι, που ήδη φερόταν σαν να ήταν δική του η ιδέα για τις ταινίες, τον αγριοκοίταξε.

«Μα δεν θα κάνουμε ούτε ένα διάλειμμα;» ρώτησε ο Γιώργος γεμάτος απελπισία.

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΡΙΑΝΑ

Σε κάθε περίπτωση, εγώ έχω να κάνω κάτι ακόμη – είτε φύγουμε, είτε όχι. Πρέπει να προλάβω μια αδικία που πρόκειται να συμβεί. Ο μπαμπάς, όπως είπα, αποφάσισε να γράψει ένα βιβλίο για την Αριάνα. Το πρόβλημα είναι ότι, όσο προχωρά ο καιρός, γίνεται όλο και περισσότερο ένα βιβλίο χωρίς την Αριάνα.

Και εξηγούμαι:

Υπάρχει μια ηλικιωμένη great-grandniece (δισανιψιά), η μόνη που απέμεινε από την οικογένεια του Ν., του μεγάλου έρωτα της Αριάνα. Η κυρία αυτή, πέρα από το μουσικό του έργο, έχει και όλο το προσωπικό του αρχείο, στο οποίο όμως δεν έδωσε ποτέ σημασία. *«Η μουσική ήταν όλη του η ζωή, το έργο του...»* είπε στον μπαμπά όταν συναντήθηκαν. *«Δεν προλαβαίνω όμως να ασχοληθώ με οτιδήποτε άλλο. Έχω, βλέπετε, τη Φιλαρμονική. Χριστούγεννα, Πάσχα, τ' Αγιού, κάθε τρεις και λίγο είμαστε έξω... είναι και οι πρόβες... έχουν και τη μανία να με καλούν σε όλα τα επίσημα... Λυπάμαι, αλλά δεν*

έχω τρόπο να βοηθήσω». Έτσι, ο μπαμπάς την έπεισε να του εμπιστευτεί το περίφημο προσωπικό αρχείο του Ν., ώστε να το ξεδιαλύνει ο ίδιος και να χρησιμοποιήσει για το βιβλίο του ό,τι αξιόλογο θα έβρισκε. Κατάφερε, λοιπόν, να φύγει από το σπίτι με τρία χαρτοκιβώτια γεμάτα κιτρινοσιμένα χαρτιά. Όπως μου είπε, φωτοτύπησε τα πάντα, αλλά, επειδή δεν βρήκε κάτι χρήσιμο για τον σκοπό του, άφησε στην άκρη τις ενενήντα δύο (!) φωτοτυπίες που είχε βγάλει, λέγοντας ότι θα επανέλθει κάποια στιγμή. Και μετά τις ξέχασε.

Αυτό συνέβη επειδή είναι πολύ απασχολημένος με την ιστορία της οικογένειας της Αριάνα, τις πολιτικές σχέσεις του πατέρα της, την ιστορία της Κέρκυρας... Έτσι όπως πάει, ο μπαμπάς τελικά θα γράψει ένα βιβλίο που θα έχει να κάνει περισσότερο με την ιστορία του νησιού παρά με την Αριάνα. Βαριέμαι και μόνο που το σκέφτομαι. Φοβάμαι ότι, αν τον αφήσω, η Αριάνα θα καταλήξει να βρεθεί απλώς σε μια υποσημείωση ενός χοντρού βιβλίου με σκληρό εξώφυλλο.

Α, ναι, η Αριάνα ενδιαφέρει τον μπαμπά κυρίως επειδή του επιτρέπει να «ιχνηλατήσει τα θραύσματα της ιστορίας των γυναικών στην Ελλάδα» την περίοδο που μελετά. Ποιος νοιάζεται για όλα αυτά, πραγματικά δεν το ξέρω. Αυτό που ξέρω με σιγουριά είναι ότι το πιο σημαντικό απ' όλα είναι η Αριάνα. Και θα το αποδείξω. Αποφάσισα, λοιπόν, να πάρω την κατάσταση στα χέρια

μου – εξάλλου, εγώ τη γνώρισα πρώτη! Ακόμη κι αν δεν ανακαλύψω τίποτα σπουδαίο, τουλάχιστον θα έχω προσπαθήσει, είπα στον εαυτό μου.

Έτσι, ένα πρωί που ο μπαμπάς έφυγε για τη δουλειά του, εγώ βρέθηκα με έναν «τρομερό στομαχόπονο» και έμεινα στο σπίτι. Με τον μπαμπά εκτός σπιτιού και τη Θεodώρα να ετοιμάζει τον λαπά μου για το μεσημέρι, μπήκα ανενόχλητη στο γραφείο του και άρχισα να ψάχνω.

Το γραφείο του μπαμπά είναι ένας ξεχωριστός κόσμος. Είναι ο χώρος όπου περνάει τις περισσότερες ώρες της ημέρας, όποια εποχή κι αν είναι, οτιδήποτε κι αν συμβαίνει γύρω μας. Το πιο περίεργο είναι ότι, όπου κι αν βρισκόμαστε, το γραφείο του μπαμπά δείχνει το ίδιο. Είναι σαν να ταξιδεύει μαζί του. Πάντα το ίδιο ξύλινο τραπέζι, ασφυκτικά γεμάτο από βιβλία και σημειώσεις, με χρωματιστά χαρτάκια που του θυμίζουν τι έχει να κάνει, ένα πράσινο πορτατίφ, ένα δεύτερο ζευγάρι γυαλιά, έναν μεγεθυντικό φακό, έναν κανονικό φακό και ένα βάζο γεμάτο σφυρίχτρες. Εδώ ίσως αξίζει να πω ότι ο μπαμπάς θέλει να είναι πάντα προετοιμασμένος σε περίπτωση σεισμού. Δεν έχω πειστεί ότι ένας φακός και μερικές σφυρίχτρες θα μπορούσαν να μας σώσουν, αλλά τουλάχιστον κάνουν τον μπαμπά να νιώθει ασφάλεια.

Φυσικά, σε αυτόν τον χώρο τίποτα δεν βρίσκεται στη θέση του, οπότε δεν είχε κανένα νόημα να ψάξω εκεί όπου θα περίμενε κανείς. Κοίταξα λίγο πάνω στο γραφείο,

μετακίνησα αρκετά χαρτιά, αλλά –εννοείται– δεν βρήκα κάτι.

Ύστερα κοίταξα πίσω από τις κουρτίνες, κάτω από το γραφείο, ακόμη και στο κλειδωμένο συρτάρι του, το οποίο ανοίγει πανεύκολα με μια τηλεκάρτα, αλλά τίποτα. Θα μπορούσα ίσως να ρωτήσω τον μπαμπά, μα δεν ήθελα. Αυτά σκεφτόμουν, όταν πρόσεξα ένα ξύλινο ψυγείακι που δεν υπήρχε εδώ την προηγούμενη φορά – σίγουρα το είχε φέρει η Θοδώρα. Το άνοιξα για να πάρω μια σοκολάτα, που θα με βοηθούσε να σκεφτώ. Οι φωτοτυπίες αναπαύονταν ήρεμα ανάμεσα σε παγωμένες λεμονάδες και βουναλάκια από σοκοφρέτες.

Πήρα στα χέρια μου τα χαρτιά. Ενενήντα δύο φωτοτυπίες δεν είναι και λίγες! Αδύνατον να φανταστώ από πού πρέπει να ξεκινήσω, σκέφτηκα, εκτός κι αν τις διαβάσω όλες. Βέβαια, μέχρι να το κάνω αυτό θα έχουν φτάσει τα Χριστούγεννα, εμείς θα έχουμε φύγει, ο μπαμπάς θα έχει προλάβει να ολοκληρώσει ένα σημαντικό μέρος του βιβλίου του (και σιγά μην το αλλάξει μετά), και η Αριάνα θα έχει εξαφανιστεί μια για πάντα...

Με αυτές τις σκέψεις, άπλωσα τις φωτοτυπίες μπροστά μου για να ρίξω μια πρώτη, γρήγορη ματιά. Ο μπαμπάς μάλλον είχε δίκιο. Πράγματα καθημερινά και ανούσια: προσκλήσεις για χορούς, προγράμματα συναυλιών, δρομολόγια τρένων, αποδείξεις από αγορές, λίστες με ονόματα οικογενειών, και η αλληλογραφία του Ν. με

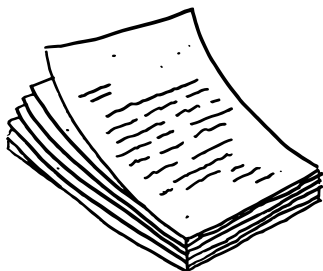
εμπόρους της Κέρκυρας. Με έναν από αυτούς, μάλιστα, σχολίαζαν λεπτομερώς μουσικές παραστάσεις τις οποίες είχαν παρακολουθήσει. Υπήρχαν ολόκληρες επιστολές αφιερωμένες είτε σε κάποια παράσταση που τους είχε εντυπωσιάσει, είτε σε κάποια που δεν τους είχε αρέσει καθόλου, είτε (αν είναι δυνατόν!) σε κάποια που τους είχε φανεί μέτρια.

Όλα αυτά ίσως σήμαιναν κάτι για τον Ν., αλλά εμένα δεν μου έλεγαν τίποτα. Επιπλέον, ο τρόπος με τον οποίο έγραφαν τότε με κούραζε πολύ στο διάβασμα – τα γράμματα ήταν γεμάτα τσιγκελάκια και καμπύλες και συχνά κολλούσαν μεταξύ τους. Είχα ξοδέψει πολλή ώρα και ήμουν έτοιμη να τα παρατήσω, αλλά η επόμενη επιστολή που έπιασα ξεκινούσε με αυτή τη φράση: *Είναι τόσα αυτά που δεν πρόλαβα να σου πω προτού φύγουμε...* Συνέχισα να διαβάζω. Παραλίγο να βάλω τις φωνές από τον ενθουσιασμό. Μόλις είχα ανακαλύψει μια επιστολή που είχε στείλει η Αριάνα στον Ν. Δεν μπορεί, θα υπήρχαν κι άλλες! Αφού ο Ν. είχε φυλάξει αυτήν, μάλλον θα είχε κρατήσει και τις υπόλοιπες.

Το σίγουρο ήταν ότι μπορούσα και πάλι να βασιστώ στην Αριάνα. Πρώτα απ' όλα, θα ξεχώριζα τις επιστολές – πόσες να ήταν; Φυσικά, δεν θα έλεγα τίποτα στον μπαμπά. Ούτε και στον Έντι όμως, τουλάχιστον προς το παρόν. Ήταν δική μου η ανακάλυψη, και ήθελα να παραμείνει έτσι για λίγο καιρό. Εν τω μεταξύ, όσο το

σκεφτόμουν, φοβόμουν και κάτι άλλο: αν έλεγα στον Έντι για τις επιστολές, θα ενθουσιαζόταν τόσο πολύ που μπορεί να αφήνε στην άκρη το σχέδιό μας και να χάναμε πολύτιμο χρόνο. Εκείνος, λοιπόν, μπορούσε να περιμένει. Εγώ, πάλι, όχι!

Πήρα τις φωτοτυπίες και έτρεξα στο δωμάτιό μου.

ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ

Αθήνα, 3 Σεπτεμβρίου 1892

Είναι τόσα αυτά που δεν πρόλαβα να σου πω προτού φύγουμε... Βλέπεις, εντελώς απροσδόκητα παρουσιάστηκε η ευκαιρία με τη μορφή της θείας Αμέλιας.

Δεν ξέρω αν ήταν τυχαίο, αλλά η μεταστροφή της θείας συνέπεσε με τον θάνατο του θείου Ανδρέα. Κάτι μετακινήθηκε εντός της με έναν τρόπο αποφασιστικό, κι έτσι τολμώ να πω ότι στο πρόσωπό της απέκτησα μια πολύτιμη σύμμαχο.

Μέχρι εκείνη τη στιγμή φαινόταν αδύνατον να πάω στην Αθήνα και ήμουν πλήρως απογοητευμένη. Όσπου εμφανίστηκε η θεία Αμέλια στο Grand Hotel Saint Georges, όπου παίρναμε το απογευματινό μας τσάι με τη μητέρα.

«Αποφάσισα να συνοδεύσω την ανιψιά μου. Είναι καιρός που θέλω να επισκεφθώ την καημένη μας την οικία στην πρωτεύουσα», ανακοίνωσε.

Η μητέρα την κοίταξε εμβρόντητη και τη ρώτησε αν σοβαρολογούσε. Η θεία απάντησε ότι ποτέ στη ζωή της δεν είχε μιλήσει πιο σοβαρά και ότι στην Αθήνα πλέον

γίνονταν υπέροχες χοροεσπερίδες. Σε κάποιες παρευρίσκονταν ακόμη και μέλη της βασιλικής οικογένειας, τόνισε, και στη συνέχεια δήλωσε ότι, υπό την προστασία της, θα γνώριζα την αφρόκρεμα της αθηναϊκής κοινωνίας. Όταν τόλμησα να ρωτήσω για την παρακολούθηση των μαθημάτων της Νομικής Σχολής, η θεία απάντησε κοφτά, με ένα ύφος που έδειχνε ότι το θέμα είχε λήξει, «Αυτό επίσης!» και πρόσθεσε:

«Θα σας κρατώ ενήμερους».

Η μητέρα σηκώθηκε από το τραπέζι και, στηριζόμενη στην ομπρέλα της, ξεκίνησε για το σπίτι μας. Την ακολούθησα χωρίς να πω λέξη. Δεν μπορούσα να πιστέψω στην καλή μου τύχη!

Η θεία Αμέλια επί τριάντα ένα ολόκληρα χρόνια έδινε λόγο στον θείο Ανδρέα και για τις πιο ασήμαντες πράξεις της. Ακολουθούσε τις επιθυμίες του συζύγου της σαν να ήταν δικές της. Τη θυμάμαι να λέει πάντα ότι είναι σημαντικό να μαθαίνει από νωρίς η γυναίκα να πειθαρχεί και να μην επιμένει στη γνώμη της, ακόμη και όταν είναι σίγουρη πως έχει δίκιο.

Κι έτσι, η δική μου πορεία προς την ελευθερία δέθηκε απροσδόκητα με τη θεία Αμέλια και τη δική της πορεία προς την ανεξαρτησία.

Ο πατέρας μου δεν ήταν σε θέση να απαγορεύσει οτιδήποτε στη θεία Αμέλια. Ωστόσο, μαζί με τη μητέρα φρόντισαν να κάνουν σαφή τον βασικό σκοπό της μετάβασής

μας στην Αθήνα: τον γάμο. Συνέταξαν μάλιστα μια λίστα οικογενειών τις οποίες έπρεπε να επισκεφθώ εκεί. Αν το θεωρείς πιστευτό, φτάνουν τις σαράντα τρεις! Ελπίζω να μη με αναγκάσει η θεία Αμέλια να παραστώ σε τόσα γεύματα και χορούς. Προτιμώ να αφοσιωθώ στη μελέτη και στα γραψίματά μου.

Δεν μπορώ να περιγράψω πόσο χάρηκα που συνάντησα ξανά την παλιά μου φίλη! Ανυπομονούσα να διαβάσω όλες τις επιστολές.